

ЗАХИСНИКИ ВІТЧИЗНИ

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

...Перший бій. Він запам'ятовується на все життя. Тоді, на горі Карачун житомирські десантники прикривали позиції нашої артилерії. Терористи будь що прагнули захопити стратегічну висоту. Під час свого першого вогневого контакту Ярослав втратив першого свого товариша.

— А нещодавно загинув ще один мій побратим Петро Максименко. Ми доправляли вантаж на блокпост. Колонна потрапила під обстріл. Терористи підбили танк, БМП та два БТРі, в одному з яких був Петро. Хочеться, щоб це якомога скоріше закінчилося, адже гинуть найкращі люди — палкі патріоти України, — із сумом говорить Ярослав Ткаченко.

Назавжди залишаться в пам'яті десантника бої за Семенівку, що поблизу Слов'янська. Тоді, від кулі снайпера загинув командир батальйону підполковник Тарас Сенюк, якому посмертно було присвоєно звання Героя України.

— Дуже було важко. Проривалися під шаленим обстрілом. Багато наших військовослужбовців тоді отримали важкі поранення, — згадує солдат Ярослав

Ткаченко.

За дев'ять місяців участі в АТО Ярослав, здається, вже звик до пострілів, до холодної броні БТРа, на якому десантники виїжджають на завдання. Свій бронетранспортер екіпаж лагідно називає «Ластівкою». Ця «пташка» пройшла з ними багато «гарячих» маршрутів і побувала в багатьох складних ситуаціях. Неодноразово її притягували з поля бою із відірваними колесами та понівеченими захисними решітками. Ремонтники турботливо «підліковують» бойову машину, і вона повертається до строю.

Багато кілометрів, пройдених вогняними дорогами Донбасу, назавжди змінили світогляд 22-річного хлопця. Десятки звільнених населених пунктів, практично за кожен з яких десантники заплатили кров'ю...

Ярослав добре знає ціну війни та ціну миру. Він бачив ще той, довоєнний Донбас, адже до армії навчався в Горлівці. З друзями-студентами побував у багатьох містах цього шахтарського краю. Але це залишилося там — в уже далекому мирному житті...

ЗНАЄМО, ЗА ЩО ВОЮЄМО І КОГО ЗАХИЩАЄМО

Втрати бойових друзів назавжди закарбовуються в пам'яті та стають дуже гіркими спогадами про війну. На жаль, уже не повернути багатьох бойових побратимів старшого навідника 95-ї окремої аеромобільної бригади солдата Ярослава Ткаченка. Для нього це велика трагедія і водночас стимул боротися далі. Ярослав бере участь у антитерористичній операції на Сході України від самого її початку.

Сьогодні, коли Ярослав бачить знайомі зі студентських років місця, сплюндровані війною, понівечені будинки і страх в очах місцевих жителів, на його очі мимоволі навертаються сльози.

— Інколи хочеться спинитися і щосили закричати: «Люди, зупиніться! Що ви робите?» А ще дуже хочу, щоб ті покидьки, які заради власних інтересів затіяли цю війну, підбурили місцеве населення до протизаконних дій, обов'язково за це були покарані, — схвилювано говорить Ярослав Ткаченко.

Він чітко знає, за що воює і кого захищає. Адже за якихось 160 кілометрів від Слов'янська, на Харківщині, знаходиться його рідний Куп'янськ. Там його батьки, брат, який прагне швидше одужати від хвороби, щоб піти до війська, і з гордістю розповідає друзям про брата-десантника. А ще на Ярослава там чекає дружина Карина та дворічна донечка. Заради мирного неба над рідним містом та всією Україною солдат Ярослав Ткаченко заскочить на промерзлу броню, перевірить боєкомплект і, ризикуючи життям, поїде виконувати чергове бойове

завдання.

— Із жахом уявляю, що війна може прийти й у моє рідне місто, адже воно зовсім поруч. Тому, робитиму все можливе, щоб ця «зараза» не розповзлася Україною, — запевнив Ярослав Ткаченко.

А ще у Ярослава є мрія. З дитинства він марить небом і хоче стати офіцером-десантником. Як не дивно, участь у бойових діях ще більше зміцнила це бажання. Цього року він не став подавати документи на вступ до військового вишу, адже чітко розуміє, що дуже потрібний тут, на землі «гарячого» Донбасу.

— Закінчиться війна, обов'язково спробую вступити на факультет ВДВ до Військової академії в Одесі. Мрії мають здійснюватися, якщо цього прагнути. Я служитиму в новому, боєздатному Українському війську, яке народжується тут, на війні, — говорить Ярослав.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ,
із зони АТО
narodka.com.ua

ЛЮДИ ОБОВ'ЯЗКУ

«МИ НЕОДНОРАЗОВО ЗАГЛЯДАЛИ СМЕРТІ В ОЧІ»

Розвідувальний підрозділ тактичної групи 169-го навчального центру Сухопутних військ ЗС України повертався до табору із чергового бойового виїзду. Розвідники та сапери проводили інженерну розвідку поблизу міста Дебальцеве.

— Сьогодні був спокійний виїзд. У бій не вступали, лише одну «розтяжку» знешкодили, — ставлячи зброю на запобіжник, розповідає розвідник сержант Артем М.

Я відразу звернув увагу на його захисний шолом. Чорним маркером на ньому були написані слова молитви.

— Це мені написав священник, який приїжджав до нас. А ще він подарував ладанку, яку я завжди ношу під бронезилетом, — помітивши мою зацікавленість, сказав розвідник.

Коли сержант зняв балаклаву й тактичні окуляри, я побачив на обличчі хлопця чорні смуги, які наче в'їлися в його молоде обличчя.

— Це нещодавно нас «накрили». Від вибуху отримав контузію, — якимось буденно, начебто розповідаючи про щось звичне, говорить розвідник.

Попри контузію він вирішив залишитися в строю.

— Це моє рішення, — сказав Артем.

Поспілкувавшись із хлопцем, дізнався, що він родом із Чернівців.

Його батько за національністю румун, а мати — українка. Із початком загострення тривожних подій на Сході України, не гаючи часу, Артем пішов до військкомату та підписав контракт.

Відмінна фізична підготовка, кмітливість дозволили йому стати розвідником. Пройшовши відповідне навчання в «Десні», він разом зі своїм підрозділом відбув на окупований територіями Донбас.

— За кілька місяців бойової служби довелося багато пережити, ми неодноразово заглядали смерті в очі, — розповідає Артем, дістаючи тим часом телефон та показуючи знімок БМП-1. — Це наша «Катюха», від самого початку АТО за її допомогою знищено не один десяток терористів. Її екіпажу неодноразово доводилося вступати в бій із розвідувальним дозором противника. За знищення нашої

бойової машини терористи навіть оголосили чималу винагороду. Тоді на «Катюху» розпочалося справжнє полювання.

— Того разу ми на броні забезпечували охорону конвою, однак, як кажуть, на всі випадки не застрахуєшся. Ми потрапили в засідку, — із сумом пригадує Артем. — «Зловили» замаскований фугас, стався вибух... Наш механік-водій Василь був уражений кумулятивним струменем, але встиг різко звернути в кювет, чим зберіг життя всьому екіпажу та десанту «Катюхи». Дзвін у вухах, світло в очах та голос пораненого командира підрозділу пролунав, наче блискавка: «Десант, покинути бойову машину...»

Артем одним із перших вистрибнув із «Катюхи» та почав вести вогонь у сторону прилеглої «зеленки», звідки їх обстрілювали терористи. Розвідники швидко покинули підбиту машину та перегрупувалися для ведення бою. За інерцією «Катюха» проїхала ще з

десяток метрів та прийняла на себе вибухи від встановлених на узбіччі «розтяжок».

— Командир, попри поранення, разом із навідником-оператором Олександром (на жаль, він нещодавно загинув) під шквальним вогнем витягли механіка-водія, однак він був уже мертвий...

— Хай земля буде йому пухом, — із гіркотою розповідає сержант. — Згодом підійшов наш танк, який і вивів нас з-під вогню. А вся права сторона нашої «Катюхи» була повністю розбита та прошита осколками й кулями... Вона своє відвоювала...

Сьогодні командир відділення розвідників сержант Артем М. після чергової ротації поїхав в довгоочікувану відпустку до батьків на рідну Буковину. Однак, за його словами, весь цей час він буде щодня тривожитися за своїх бойових товаришів, з ким пліч-о-пліч захищав Україну.

— За кілька місяців я пройшов чимало «гарячих» точок Донбасу,

неодноразово був у серйозних сутичках. Проте скажу, що хлопці в нас — бойові, твердо налаштовані йти вперед, і ми будемо надалі бити терористів, визволяючи окуповані міста України, — сказав розвідник, підсумовуючи нашу розмову.

Валентин ШЕВЧЕНКО,
із зони АТО.
Фото Андрія ЗАДУБІННОГО
narodka.com.ua

Матеріал наданий редакцією газети «Наша Армія»